

et forbyttet Barn, en bortført Kongesøn, der engang skulde finde hjem til sin Faders Herlighed.

Paa Hjemvejen fra Begravelsen kom han til at følges med Broderen Thomas, der havde forrettet Jordpaakastelsen og var i Ornat. Af alle hans Søskende havde Thomas været den, hos hvem han i sin Tid trods Aldersforskellen havde fundet mest Forstaaelse, maaske fordi Thomas under sin Opvækst undertiden selv havde kunnet føle sig trykket af Faderens enevidende Myndighed. I hans Studenteraar havde visse, friere Rørelser indenfor det kristne Menighedsliv opfyldt ham mere, end Faderen syntes om, og det havde ikke været uden Overvindelse, han var krøben i den danske Statskirkes Uniform, dette lange, ligkisteagtige Klædesfuttal, som ogsaa kun passede daarligt til hans røde Kinder og lyseblaa Barneøjne.

Per havde mærket, at Thomas i disse Dage, hvor de nu havde været sammen, gentagne Gange havde gjort Forsøg paa at bryde Isen mellem dem. Men han havde ikke ønsket nogen Forligelse. Han var paa sin Post overfor den lidt farisæiske Godlidenhed, der var Broderen egen, og hvormed han i gamle Dage undertiden havde tilvendt sig lidt af hans Fortrolighed. Heller ikke nu lod han ham komme tilorde. Der var kommen Uro over ham, og han følte en instinktmæssig Frygt for at indlade sig med denne velmenende Broder.

Thomas opgav da ogsaa dennegang Forsøget paa en Tilnærmelse, og de to Brødre gik tavse ved Siden af hinanden Resten af Vejen til Præstegaarden.

Da de var kommen hjem, gik de alle ind til Moderen, der laa i Sengen og havde været for svag til at kunne overvære Begravelsen. Efter den stærke Spænding, hvori hun saa længe havde levet, var